

De laatste winnaar van dé beker

Dit weekeinde doen op de Bosbaan vier finalisten van de Olympische Spelen van Peking mee aan de 125e Holland Beker. De laatste keer dat een Nederlander de belangrijkste roeiklassieker won, was in 1995. Zijn naam: Koos Maasdijk.

Kirsten van der Kolk

Koos Maasdijk is de enige roeier in Nederland die de Skiffhead, Holland Beker, Varsity, WK-goud en goud op de Olympische Spelen heeft gewonnen. Toch is Maasdijk de grote onbekende.

“Hij had niet veel behoefte aan publiciteit,” vertelt zijn voormalig coach Jan Klerks, onder wie Maasdijk in 1989 in de dubbelvier de wereldtitel veroverde. “Tot op de dag van vandaag zoeken handtekeningenjagers naar een handtekening van Maasdijk. Die is er simpelweg niet. Hij vond dat onzin.” Bij Maasdijk draaide het om de sport en de resultaten. De rest was bijzaak.

Als jongetje van tien jaar begon hij met roeien. Hij vond er aanvankelijk niet heel veel aan en kon er, volgens eigen zeggen, ook niets van. Maasdijk: “Ik werd aan alle kanten voorbij gevaren. Het heeft even geduurd voordat ik het onder de knie had en er lol in kreeg. Dat hangt bij mij sterk met elkaar samen. Ik was niet meteen succesvol. Maar ik heb nooit bedacht dat ik iets anders kon gaan doen. Het is leuk om te ervaren dat als je je best blijft doen, je best hard kan varen. Na mijn juniorentijd was het moeilijk de overstap naar het niveau van de senioren te maken.”

Toch was hij pas twintig jaar toen hij in 1989 zowel wereldkampioen bij de WK onder 23 als bij de WK senioren werd. Na de Olympische Spelen van 1992 in Barcelona stopte hij met roeien. Mede door een gebrek aan financiering was de voorbereiding van de roeiploegen slecht en vielen de resultaten tegen.

Na een pauze van twee jaar pakte Maasdijk in de zomer van 1994 het roeien weer op met drie duidelijke doelen: de Skiffhead, de Holland Beker en de Olympische Spelen winnen. Zijn eerste kans bij de Skiffhead was meteen raak, al kwam dat volgens hemzelf ook doordat favorieten Pepijn Aardewijn en Frans Göbel met elkaar in aanvaring kwamen.

De Holland Beker werd ook niet helemaal de spannende strijd waar hij op gehoopt had. Maasdijk: “Dit was één van de races waarom ik weer was begonnen met roeien. Ik was tot de tanden toe gemotiveerd. Ik roeide tegen de Olympisch kampioen uit de dubbeltwee, een Australiër. Ik weet niet wat er aan de hand was, maar het was niet spannend. Al na 250 meter had ik door dat ik veel sterker was. Het was één van mijn best voorbereide races uit mijn carrière, maar ook een van de minst spannende. Ik kon heel gecontroleerd varen. Een gek gevoel.”

Maasdijk wilde dat jaar in de skiff naar de wereldkampioenschappen. Aan een invalbeurt bij een tweedejaarsploeg van zijn Rotterdamse roeivereniging Skadi hield hij echter rugklachten over. Daardoor kwalificeerde hij zich niet voor de WK bij de internationale roeiwedstrijden in Luzern. “Ik mocht als startende reserve mee naar de WK, maar dat wilde ik niet. Mijn blessure was ook nog steeds niet over. Als ik roei, wil ik mij goed kunnen voorbereiden en finales varen. Doordat ik de WK miste, was skiffen op de Olympische Spelen geen serieuze optie meer.”

“Ik ben opgegroeid in de tijd dat iedere roeier Olympisch Kampioen wilde worden in de skiff. En als het echt niet anders kon in een ander klein nummer. Maar in 1992 zette Ronald Florijn, in navolging van de Deutschland acht, een achtenproject op. Een bijzonder initiatief. Dat blijkt wel uit de reactie van de roeibond: ‘aftraien ondersteunen we niet.’ Daar zijn ze wel op teruggekomen! Die acht liep als een trein, ze

wonnen medailles op de WK. Maar ze misten power in de start. Ik dacht dat ik dat wel kon toevoegen.”

Het resultaat van het project is bekend: Op de Olympische Spelen van Atlanta in 1996 won de Holland acht goud. In vier jaar tijd had het roeien zich enorm ontwikkeld. Van volkomen amateuristisch naar volkomen professioneel.

Na Atlanta twijfelde Maasdijk even of hij door zou gaan. “Ik had een enorm fysiek vermogen en roeide makkelijk. Daar moet je wat mee doen. Maar het gezonde verstand

overwon. Ik was 28. Het werd tijd dat ik ging werken. Van roeien kan je niet leven, nog steeds niet. Ik heb altijd met veel plezier geroeid: je doet iets waar je goed in bent. Dat is leuk. Je bent fysiek bezig en buiten. En je hebt een ander leven dan andere mensen. Al realiseerde ik mij dat toen niet. Het heeft even geduurd voordat ik iets anders had gevonden wat ik net zo leuk vond of waar ik net zo goed in was. En...ik bedenk mij nu: de Holland Beker in 1995 was dus mijn laatste serieuze wedstrijd in de skiff.”